

La cura

Marta Vallès Fusta

Conte presentat en el 15è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

Em dic Alba Deli, sóc una noia més aviat normal, o això és el que em pensava. Perquè, com saps si ets normal o no? No ho sé... A mi m'encanta la ciència, em fascina. La meva història va començar quan tenia 16 anys i és una història estranya, potser per això tinc tants dubtes de qui sóc. Tot va començar un dia, quan els meus pares van separar-se, ells es pensaven que no m'adonava del que estava passant, però la meva vida s'acabava de convertir en un terrible malson del qual no podia despertar, o si? Vaig anar-me'n a viure amb la meva mare en una gran ciutat, allà les coses eren diferents. Al cap de pocs dies d'institut ja vaig començar a veure una mica la situació: Tothom de la classe anava amb algú o altre, anaven tots junts a totes parts. Hi havia una noia acompanyada d'un regiment, ella era la més popular. En canvi hi havia un noi assegut en una taula, estava dibuixant en una llibreta. Estava sol, apartat de la resta, de sobte va tancar la llibreta i va guardar el material. Va aguantar-se el cap amb la mà i va mirar a la classe; no era un noi lleig, al contrari, tenia els cabells llisos, marrons i una mica llargs. Era alt, prim i tenia els ulls verds. Mentre observava la classe una noia em va dir:

–Hola! Tu ets la nova, oi? Sóc la Dela.

–Hola, em dic Alba -vaig respondre.

–Aquest noi que estàs mirant és el Lluc. No té amics -em digué la Dela.

–Perquè? Sembla simpàtic -vaig preguntar estranyada.

–Doncs ell és molt estrany, ben just sé el seu nom. Ningú en sap res. -Així va acabar la conversa.

Els dies anaven passant i jo estava cada dia més confusa. Des de que la mare havia deixat el pare tot era més trist, em donava la sensació que ja no era jo. Les hores a l'institut es feien llargues i avorrides, jo em mirava aquest noi tan estrany, sempre feia el mateix. No parlava mai amb ningú i ningú parlava amb ell. Jo amb la Dela i altres amigues passava part del meu temps lliure, però no podia evitar veure'l passar i sentir que cada cop tenia més curiositat per conèixer-lo. Un dia, en Lluç mentre entrava a l'institut li va caure la llibreta on sempre dibuixava, però no se'n va adonar. Jo vaig recollir-la de terra i vaig mirar-la una mica, hi havia uns dibuixos perfectes, molt macos. Un cop a dalt l'aula vaig dirigir-me cap a ell per tal de donar-li la llibreta.

–Hola... em sembla que... em... t'ha caigut la llibreta – vaig dir-li mentre li donava tímidament.

–Gràcies... Moltes gràcies –em va dir. Em vaig donar compte que tenia una veu molt bonica.

–No he pogut evitar veure els dibuixos. Són molt bonics!- vaig dir-li.

–Gràcies altre cop.- em va dir. I tot seguit va marxar.

Mentre el professor estava explicant jo em mirava el Lluç i al meu cap hi passaven milions de preguntes i teories absurdes sobre aquell noi tan estrany. Ell estava dibuixant, ignorant al professor; aquest quan se'n va adonar li va dir:

–Lluç, em pots dir el punt de vista morfològic del verb, què és el que acabo d'explicar?

–Es clar! Des del punt de vista morfològic, el verb és la forma més variable -va dir ell, deixant el professor amb un pam de nas.

Aquest va seguir explicant i en Lluç va tornar a posar-se a dibuixar. El noi no escoltava, però es sabia totes les respostes i sempre treia deus als exàmens! Aquest cop, quan me'l mirava, ell em mirava a mi dos segons i tornava a mirar el seu full.

L'endemà, per fi va canviar alguna cosa. Jo anava caminant pel passadís despistada, com sempre, i en Lluç anava de pressa, no ens vam veure i vam xocar. Els llibres em van caure a terra i a ell li van caure uns quants fulls de la seva llibreta de dibuixos, que sempre portava a la mà.

–Ho sento molt, sóc un desastre! -vaig disculpar-me.

–No, tranquil·la. Ha estat culpa meua, -va dir-me amablement.– T'ajudo a recollir. Un cop vam arrebregar totes les coses del terra vaig adonar-me que hi havia una pàgina de la seva llibreta de dibuixos al terra.

–Et deixes això!- vaig avisar-lo, llavors vaig mirar la pàgina i vaig veure-hi un retrat. Estava dibuixat amb llapis i la persona que hi estava dibuixada era jo, em vaig quedar bocabadada.

–T'agrada? –em va preguntar.

–Sí, t'ha quedat molt bonic! -vaig exclamar mentre li donava.

–Sí és bonic es perquè ets tu qui està dibuixada.-va dir-me amb un somriure. No sabia que dir, mai ningú m'havia parlat d'aquella manera. En Lluç em va allargar el dibuix i me'l va regalar. Jo li vaig donar les gràcies sorpresa.

–Emm... gràcies!

Tots dos vam marxar, jo mentre caminava em mirava el dibuix. Però no tot es va acabar aquí, perquè ens van manar fer un treball, i ens van posar a mi i en Lluç junts; però no sabia si això seria una cosa bona o dolenta, ja que havia d'anar aquella mateixa tarda a casa seva.

Al sortir de l'Institut el Lluç em va anar a trobar i em va acompanyar a casa seva, mentre caminàvem no em va dir ni una sola paraula. Era un noi realment silenciós. Un cop dins de casa seva, em vaig sorprendre molt al veure que era una gran casa amb moltes habitacions, destacava una porta, que estava pintada de color blau marí amb tot de rètols on hi posava frases com: «No passar», «Estic treballant», «Truca abans d'entrar»...

–Aquesta és la meva habitació –va dir-me amb un sospir.

Em va fer entrar i vaig sorprendre'm encara més: la seva habitació era gegant i estava plena de pòsters de ciència, hi havia una finestreta on hi havia un telescopi, en una taula tenia tot de tubs de probes i en una prestatgeria hi havia tot de llibretes.

–M'agrada la ciència i el dibuix, si vols podem anar a un altre lloc a fer el treball -va dir-me un xic trist.

–No, no! M'encanta, és increïble. Sempre he volgut tenir una habitació com la teva! -vaig dir amb un somriure.-
M'encanta la ciència!

Ens vam posar a fer el treball i el vam acabar molt ràpid.

–Ja estem -em va dir.

–Si! Ens ha quedat prou bé! –vaig somriure.

–Què vols fer, marxar o quedar-te?- va preguntar-me tímidament. Vaig pensar que no podia perdre l'oportunitat de quedar-me allí amb d'aquell noi que tant m'atreia:

–Em pots ensenyar que estàs fent amb tots aquests tubs? És curiós.- vaig dir per fi.

–Es clar! –és va posar a riure i em va ensenyar tots els seus experiments. Un cop ja va acabar li vaig fer una pregunta que feia temps que em rondava pel cap:

–Si que ets intel·ligent! Com és que no pares atenció a classe i saps tantes coses?- vaig preguntar.

–A mi, de ben petit, sempre m'ha agradat la ciència. Però em vaig adonar que necessitava la llengua, les matemàtiques, el dibuix i moltes coses més; així que em vaig posar a estudiar i ara sé moltes més coses del que expliquen a la universitat.- va explicar.

–I només estudies perquè t'agrada la ciència?

–No. –va dir, llavors se li van omplir els ulls de llàgrimes.

–Em sap greu! He dit alguna cosa dolenta? –vaig preguntar una mica espantada i preocupada.

–Vine amb mi -va dir-me.

Em va portar en una habitació on hi havia una nena petita estirada en un llit. En Lluç la va saludar:

–Hola Marie. Et trobes millor?

–No, em trobo molt malament. Qui és aquesta noia? –va dir aquella nena amb una veu fineta.

–És l'Alba, és molt amiga meva. –va dir en Lluç amb cara de preocupat.-Ara marxem, només venia a veure't.

Vam sortir tots dos de l'habitació d'aquella nena i en Lluç em va explicar que era la seva germana, que estava molt malalta i que li quedaven pocs anys de vida, tenia una estranya malaltia i s'anava morint poc a poc. Cap metge sabia com curar-la.

–Quan fa que té aquesta malaltia? -vaig decidir preguntar.

–Ella té vuit anys, per tant des de fa set anys -va dir amb un sospir.

–I els teus pares? –vaig tornar a preguntar.

–No tinc pare, va morir en un accident de cotxe. I la meua mare també està malalta de la mateixa malaltia de la Marie. Així que ens cuida la meua àvia que no sap com curar aquesta malaltia. –li va caure una llàgrima-. És per això que estudio tant, he de trobar la cura de la malaltia abans que acabi amb la vida de la meua mare o de la Marie.

–Lluç. T'ajudaré a trobar aquesta cura, però abans m'agradaria que m'ensenyessis que has descobert fins ara -vaig dir.

Ell va fer que sí amb el cap i em va ensenyar tot el que havia investigat fins llavors, segons els seus estudis tenia una llista de cinquanta flors que barrejades amb altres restes orgàniques podien ser la cura per la malaltia.

Van passar tres anys, era hivern i els nostres estudis prosperaven cada vegada més. Ja sabíem quina era la combinació de la cura de la malaltia, tot i que ja teníem tots els ingredients ens faltava el més important, una flor negra. Feia unes setmanes, en Lluç va trobar un petit fragment de la flor i en veure que funcionava es va posar

molt content; però no en tenia prou amb aquell trosset tant petit i el necessitava més gros. Aquells tres anys també van passar altres coses; jo i en Lluç, oficialment ja sortíem junts, a poc a poc ens vam adonar que ens agradàvem bojanent. Estic segura que si no fos per la malaltia que tenien la mare i la germana del Lluç, seríem més feliços que ningú.

–Estem apunt de aconseguir-ho! Només ens falta aquella flor negra -vaig dir, mentre donava una forta abraçada a en Lluç.

–No crec que la trobem, aquí posa que està gairebé extingida -va dir tristament. Vam callar. L'endemà vaig tornar com cada dia a casa d'en Lluç, vaig trucar i em va obrir una dona gran que estava molt trista i em va dir:

–El Lluç està a l'enterrament de la seva mare.

Tot just dir això va tancar la porta i jo em vaig deixar caure a terra perduda i sense saber que fer. Al cap de cinc minuts, em vaig aixecar i em vaig posar a córrer fins al lloc on suposadament estava en Lluç, al cementiri. I allà el vaig veure, estava assegut al costat d'una tomba amb poques flors. Amb una mà s'aguantava el cap i amb l'altra tirava pedretes a terra. Tenia la mirada trista i perduda. Vaig assegurar-me al seu costat, ell va sospirar i em va dir sense ni tan sols mirar-me:

–Estàvem a punt d'aconseguir la cura.

–Em sap molt de greu, fa molt que ets aquí?-vaig dir.

–Cinc hores. No la deixaré aquí sola.- va dir-, jo vaig al·lucinar.

–Has de marxar cap a casa. –Vaig agafar-li una mà i em vaig adonar que la tenia molt freda.- Estàs congelat!

–No! No marxaré cap a casa!- va cridar ell.

Vaig callar. Tenia molt fred i em sentia fatal, llavors vaig recordar la Marie. Si no aconseguim trobar la flor ella també morirà. A ell també li va venir al cap la seva germana:

–La Marie... No puc permetre que acabi com la mare. Llavors em vaig alçar del terra i vaig dir gairebé cridant:

–Et juro que aconseguiré trobar aquesta flor, com em dic Alba!

–No et facis il·lusions, d'on trauràs la flor?

–De moment vaig a buscar-la!- vaig dir.

Vaig aixecar-me i vaig marxar cap a casa, vaig passar-me tota la nit buscant dades sobre la flor fins que vaig trobar el que buscava: «Aquesta flor negra amb tija blanca és troba exclusivament a la nau d'investigació de científics que hi ha en una ciutat que es diu "Vilorba"» El cap de setmana següent, sense dir-li res al Lluç vaig agafar l'avió i em vaig dirigir cap allà, estava disposada a fer el que fos per aconseguir la flor. Un cop al centre un home em va aturar, era un senyor amable. Jo li vaig explicar la meua història, però no em va creure. Els ulls se'm van omplir de llàgrimes i vaig cridar fins que aquell home em va donar un trosset de la flor. Vaig arribar a casa del Lluç, tres dies després que la seva mare morís. Quan em va veure amb la flor es va posar tant content que la seva primera expressió va ser un somriure d'orella a orella. Vam fer una barreja estranya amb tots els ingredients i el suc que en va sortir li vam donar a la Marie. Ella l'endemà ja es trobava perfecta. Llavors li vaig dir a la Marie mentre em feia una forta abraçada:

–Estic molt contenta. Tenia ganes de veure't així de sana.

Un dia després, jo i en Lluç caminàvem somrient per un parc, em va fer seure en un banc i em va dir:

–Alba Deli. T'estimaré sempre. -llavors de la butxaca en va treure una capseta amb un anell preciós-. Et vols casar amb mi?

Al principi em vaig quedar sorpresa i finalment vaig dir que sí!

Aquesta és la meua història, jo i en Lluç vam casar-nos i ens vam dedicar a la ciència. Vam guanyar uns quants premis entre ells un Premi Nobel de la Ciència. Més endavant vam tenir un fill i una filla.

FI

Primera edició en ePUB i PDF: juny de 2012.

Aquest relat fou presentat en la 15a edició del Premi de narrativa curta per Internet TINET, inclòs dins el cartell de Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2011-2012 convocat per l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona, amb el patrocini de la Diputació de Tarragona.

Publicat a www.tinet.cat.

Distribució sota llicència "[Reconeixement – No Comercial – Sense Obra Derivada \(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/)" de Creative Commons.

